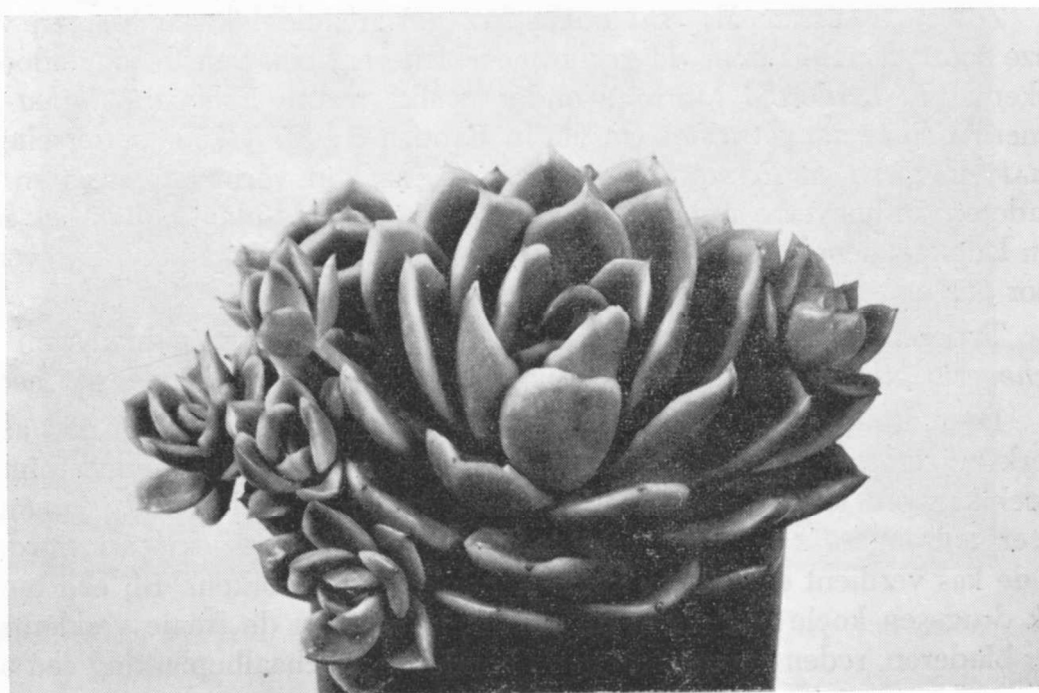

Echeveria gilva Walth.

In Cact. and Succ. Journal (America) 7 : 61 (1935); von Poellnitz in Fedde Rep., 39 : 288 (1936).

In liefhebberscollecties en kwekerijen treft men vrij algemeen deze *Echeveria* aan, evenwel zonder naam of met de aanduiding *E. elegans* × *E. agavoides*. Dat men deze plant voor een hybride van beide genoemde soorten aanziet, valt niet te verwonderen als men het intermediaire karakter van *Echeveria gilva* beschouwt.

Tijdens de groeiperiode, in de zomer lijkt zij het meest op *Echeveria*

Figuur 70

Echeveria gilva

foto: I.V.T.

agavoides, de talrijke, onberijpte bladeren hebben dan min of meer dezelfde kleur als deze, zij onderscheiden zich echter duidelijk door de vorm, terwijl ook de bloeiwijze meer overeenkomst met die van *E. elegans* vertoont. In de winter, vooral als de planten droog staan en ook de luchtvochtigheidsgraad laag is, trekt de rozet van deze soort zich samen, de bladeren verkleuren sterk rose of roodachtig, terwijl de doorschijnende bladrand sterker naar voren treedt. Kortom, de plant vertoont dan dermate overeen-

komst met *E. elegans*, dat zij gemakkelijk met deze soort verwisseld kan worden. Evenals deze vormt zij op oudere leeftijd talrijke uitlopers met luchtwortels. Deze luchtwortels danken hun ontstaan aan het feit dat zeer veel *Echeveria*'s in feite schaduwplanten zijn, die op de natuurlijke groeiplaatsen dikwijls voorkomen op vrij vochtige, beschaduwde standplaatsen. De eigenschap tot het vormen van bovengrondse wortels kunnen wij ook aan verschillende *Aeoniums* opmerken, die eveneens op schaduwrijke standplaatsen groeien.

WALTHER l.c. gaf haar de soortnaam *Echeveria gilva*, vanwege de geelgroene bladeren, die deze plant duidelijk onderscheidt van *E. elegans*, etc. Hoewel deze soort alleen als cultuurplant bekend is, dus in de natuur nooit gevonden is, meent WALTHER dat dit een natuurlijke soort en geen hybride is. Wij hopen de juistheid van deze stelling binnenkort door zaaiproeven te kunnen bevestigen.

Aanvankelijk hebben wij nog getwijfeld of deze soort synoniem is met de door ROSE 1905 beschreven *E. simulans*, welke door VON POELLNITZ beschouwd wordt als een variëteit van *Echeveria elegans*.

Zowel WALTHER als VON POELLNITZ geven duidelijk aan dat zij van deze soort verschilt door de geelgroene bladeren; ook van de onvoldoend bekende *E. corderoyi* Morren, onder welke naam *Echeveria gilva* in Amerika soms aangetroffen wordt. In *Exotica* 2: 437 (1959) onderscheidt GRAF, *E. gilva* en *E. elegans simulans* ('*Gilva*') in vorm der rozetten en bladeren. In hoeverre andere, bij ons in cultuur zijnde planten identiek zijn aan laatstgenoemde, die dus tot de vormen van *E. elegans* behoren, wordt door ons nog onderzocht.

Typerend is, dat een door ons gekweekt exemplaar, in bladvorm op *Echeveria gilva* lijkt, maar de blauwe bladkleur van *E. elegans* heeft.

De cultuur is eenvoudig, de grootste zorg is dat de planten niet al te sterk mogen groeien omdat zij dan vooral voor handelsdoeleinden minder geschikt worden. Een niet al te humusrijk grondmengsel houdt de planten meer gedrongen. 's Zomers kan zij in de volle zon buiten gekweekt worden; in de kas verdient een lichte, koele standplaats de voorkeur. Bij een tamelijk droge en koele cultuur in de winter, krijgt men de fraaie verkleuring der bladeren, reden waarom zij in de handel voor schaalbeplanting een aan te bevelen soort is.

Korte beschrijving: Dichte, stamloze rozetten, 15–20 cm in doorsnee; bladeren talrijk, dik en gezwollen, eivormig-langwerpig, spits, 5–8 cm lang, 2–2½ cm breed, concaaf aan de bovenzijde, geelachtig groen, randen wit doorschijnend, opperhuid met een kristalachtige structuur. Bloeiwijze meest een enkelvoudige, naar één zijde gekeerde tros, met $\pm$ 12 rode geel gespitste, 1 cm lange kegel-urnvormige bloemen.

Echeveria gilva behoort volgens WALTHER's systeem van dit geslacht, tot de *Urceolatae* of Urnbloemigen.